

ANDRA MOCANU

cl. a V-a, Școala nr. 2, or. Piatra-Neamț
Mențiune, secțiunea „Poezie – elevi de gimnaziu”

Vină

Sunt vinovată
că am rupt tăcerea
timpului.
Sunt vinovată
că am săgetat visul
în care Făt-Frumos
încearcă
să învingă
balaurul cu 7 capete.
Sunt vinovată
că ei
L-au judecat
și L-au răstignit
pe cruce.
Sunt vinovată
că sunt.

Flori, semne, tristeți

Erați frumoase,
erați galbene
ca și cum ați fi fost
colorate
de soare.
Erați delicate,
unduitoare în vânt.
Erați generoase
adăpostind
pe lujerele de smarald
gândăcei colorați
precum curcubeul.
Erați semne,
nu-i așa?
Ea îmi spunea
Că totul e bine.
E bine,
nu-i așa,
florilor răsărite
pe mormântul
bunicii?

Primăvară

Și-au azvârlit paltoanele,
fularele moi
și căciulițele de fir
s-au scuturat leneș,
Au vorbit cu bucătăresele
care lucrează
nevăzute și neștiute
în adâncuri de pământ
și au trimis
prin vis
mesaje înaripatelor
plecate peste mări și țări:
„Hai, veniți!
Seva cea nouă se ridică
pe creangă,
pământul întreg foșnește
de viața clocotitoare
din rădăcini.
Primăvara bate la ușă!”

Ala-bala-portocala

Dar cum să te mai joci
în lumea asta,
unde joaca
nu mai are
nicio căutare?
Păpușile mor prin
cutiile vechi de carton.
Mașinuțele nu mai sunt
de actualitate.
Piticii au ieșit de mult
din preferințele
copiilor.
Acum jucăriile
au plecat
pe un alt tărâm
de mână cu copilăria
care s-a prăpădit
în fața calculatorului.

Cuvinte

Așezate în pagini de carte,
stau cuminiți.
Sunt ascultătoare
cuvintele.
Ele povestesc
despre vremuri trecute,
despre dușmani,
despre prieteni,
despre cum noi
încercăm să fim noi,
împrumutând
haine noi
de la vecini.
Adunate în chilii
bătrâne și gârbove,
scoase de mult la pensie,
cuvintele așteaptă
să se culce cuminiți
în groapa dicționarelor.